

TEUVO VIRÉN

FLAG G

BACA LENNE

FLAC 6

BACA LENNE

Esipuhe

Pidät käsissäsi ensimmäistä raapustamaani yhden tarinan kuudensadan sivun järkälettä. Alun perin tästä oli tarkoitus tulla normaali kolmen erillisen horinan hengentuote. Sitten ajattelin lisätä ensimmäisen sepustuksen sivumäärän neljäänsataan. Lopulta se venyi, kuten ehkä huomasit, vieläkin pidemmäksi.

Jos toivoit lukukelpoista teosta petyit. Taas. Toisaalta sinun piti osata odottaa tällaista sontaa viiden edellisen kirjani jälkeen.

Teuvo Virén
25.10.2019

Flacellaanit:

Amaca Vacalai, Caialin äiti

Azmar, järvi, luonnonsuojelualue

Ba Annar, kersantti

Baca Lenne, tutkija

Baldai, ruohonsyöjä

Bardungenlisko, girdopleenikauden lentolisko

Cazra Oed, poika

Cednec Gece, kapteeni

Dinookki, esihistoriallinen lisko

Ecca, kaivoskaupunki

Erbin Hellen, poika

Flac, flacellaanien kotimaailma

Fiuvreli, ruohonsyöjä

Fennar, joki

Galaniini, läpinäkyvä ja erittäin kova aine

Girdopleeni, 90-40 miljoonaa vuotta sitten ollut aikakausi

Gorralosaurus, entisaikain suuri lihansyöjä

Haf, lintu

Habac Cadaqa, Temen isä, Jelin puoliso

Hagna Cela, poika

Hilstraz, syvän meren saalistaja

Hrolte, kiviaavikko

Lapan, flacellaanien asuttama planeetta

Luuvaiset, tahtoenergiaolentoja

Lderal, kaupunki

Leid Bencan, tyttö

Lerf, petoeläin

Jel Cadaqa, Temen äiti, Habacin puoliso

Kropal, koppakuoriainen

Lah, alkoholijuoma

Legre, kuoriainen

Lorracda, järvi

Melcaatti, lihansyöjäkasvi

Odeuar, flacellaanien asuttama planeetta

Plasmioidi, plasmalämmitin/-valaisin

Peklek Kilmmad, laitespesialisti
Psykokaivuri, ajatustutkimuslaite
Raina Hyll, Throxxarin komentaja
Rumio, lintu
Tarifti, puulaji
Tciz, kaupunki
Teme Cadaqa, poika
Trah-Al-De-Buan, yksi Flacin muinaisvaltioista
Trakkar, ratsu
Tsera Pegweis, monialayritys
Udan Jasda, tiedustelu-upseeri
Zarla Hung, Tcizin kaupunginjohtaja
Zplat, lintu
Xyrkhos, myrkkykäärme

Muuta:

Alee, irridiaani
Balvakit, avaruusrotu
Caial, planeetta
Caialilaiset, Caialin asukkaita, flacellaaneja
CAIAL-luokan alukset, caialilaisten suurimmat alukset
CluthB, toinen clutheriinien kotiplaneetoista
Clutheriinit, avaruusrotu
Darbit, avaruusrotu
Elvaanit, avaruusrotu
Gryghwirn, balvakien tuhottu planeetta
Irridiaanit, toisesta galaksista peräisin oleva rotu
Luuvaiset, tahtoenergiarotu
Luuvaisluokka, caialilaisten toiseksi suurimpia aluksia
Priur, clutheriini, ennustaja
Throxxar, caialilaisten alus
Throxxarluokka, Throxxarin kaksoiskappaleita

BACA LENNE

— Ota hömpsy, Teme.

Cadaqa ojensi kätensä epäröiden teon järkevyyttä. Kavereiden odottavat katseet painostivat hänet kulauttamaan ensin pienen hörpyn ja hetkeä myöhemmin täyden suullisen Celan mukanaan tuomasta pullosta. Cadaqasta litku oli ällöttävän makuista, mutta hän ei halunnut muiden pitävän itseään nössönä. Riitti jo kun nämä aina silloin tällöin huomauttelivat parin vuoden ikäerosta heidän ja hänen välillään.

Juomalla samaa tahtia muiden kanssa Teme Cadaqa piti itseään tasaveroisena näiden kanssa. Vaikka häntä ei nuorempana syrjittykään, hän koki silti muiden pitävän häntä, ainakin joskus, lapsena. Edes muita vanhempi Erbin ei ollut aikuinen, eikä olisi vielä vähään aikaan.

Teme tiesi käyttäytyvänsä tyhmästi mutta otti vielä yhden hörpyn ennen kuin työnsi putelin vuorossa olevalle ja kättään ojentavalle Kazralle. Irvistyksestä päätellen juoma maistui tästä yhtä pahalle kuin Temestakin.

— Keskusta.

— Ääliö, kohtalaisessa huppelissa jo oleva Oed pyöritteli päätänsä Celan ehdotukselle.

— Kauanko kuvittelet aikuisten katsovan meitä ennen kuin he kutsuvat virkavallan saattamaan meidät kotiin?

— Vartin?

— Maksimissaan viisi minuuttia. Humalaisiin ei suhtauduta kovin myötämielisesti, eikä varsinkaan ikäisiimme, kaksikon kinnastelua sivusta seurannut Erbin Hellen muisteli edellistä, ei niin kovin hyvin päättynyttä maisteluaan. Jälkikasvunsa toilailusta äkämystyneet vanhemmat olivat olleet odottamassa poliisien kyydissä kotiin palannut lastaan, eivätkä he olleet odottaneet virkavallan edustajien poistumista ennen kovaaäänisen ja hyvää käytöstä koskeneen saarnansa aloittamista. Naapureiden kuukausia kestäneestä virnuilusta päätellen ainakin yksi näistä oli ollut jossain kuuloetäisyydellä.

Oli miten oli, vanhempien langettama kohtuuton rangaistus oli kärsitty ajat sitten. Koulu jatkuisi parin viikon kuluttua, ja raadettuaan viimeisen kuukauden kesätoissa Erbin ei kokenut rentoutumista ystävien seurassa vääräksi. Hän ei silti olisi käyttänyt ensimmäistä vapaa-iltansa kittaamalla viinaa ilman Hagnan jostain hankkimaa putelia.

Lahia jos mitä sopi kutsua perinnejuomaksi. Sen historia ulottui kauemmas kuin kukaan tiesi. Erbin ei ymmärtänyt aineen suosiota nuorten eikä vanhempienkaan keskuudessa. Hänestä se maistui lähinnä kuselle. Tietystikään hän ei moista tuotosta ollut testannut, mutta hajusta päätellen niillä oli paljon yhteistä.

Kuudennen kierroksen jälkeen pullossa oli vielä reilusti yli puolet jäljellä. Eniten sisältöä nauttinut, ilmiselvästi itseään vanhempiin vaikutuksen tekemistä yrittävä Teme Cadaqa oli jo kohtalaisessa huppelissa, ja käytännössä tämä kierrätti putelia Celan ja Oedin kanssa Erbinin vain esittäessä ottavansa ryyp-
pyjä muiden tahtiin.

Syy lähes selvänä pysymiseen ei ollut raittiusvimma vaan mielikuva poikansa käytökseen pettyneistä vanhemmista. Teme. Erbin Hellen käänsi katseensa viimeisintä hittiä yhdessä kahden muun kanssa hoilaavaan Cadaqaan ja pyöritti päätään. Poikaparka katuisi viimeistään huomenna Lähpullon tyhjentämistä vaikka onnistuisikin, mitä Erbin pahasti epäili, salaamaan alkoholin nauttimisensa vanhemmiltaan.

Otettuaan taas teeskentelyryypyn Erbin pohdiskeli tapoja keskeyttää ilta sekä omalta että Temen osalta. Ilman Oedia ja Celaa hän olisi vain voinut sanoa juopottelun riittävän. Vuoden häntä nuorempi kaksikko kuitenkin teeskenteli itseään vanhempia, eivätkä nämä keskeyttäisi Lahin nautiskelua vaikka porukan nimellinen johtaja tai kuka tahansa heidän kavereistaan sanoisi mitä tahansa. Cela ja Oed olivat oman esityksensä uhreja, eikä kumpikaan voisi lopettaa juomistaan altistamatta itseään toisen pilkalle.

Kaksikon yllyttäessä toisiaan ja Cadaqia juomaan enemmän Erbin päätti käyttää ainoan mahdollisuutensa kolmikon nautiskelutahdin hidastamiseksi.

— Emme me kai tässä koko iltaa istu? Keksiikö joku jotain parempaa paikkaa?

— Keskusta?

— Ei, edelleenkään, ellet halua päätyä poliisien viemänä kotiisi, Hellen huokaisi raskaasti Oedin uusintayritykselle.

— Satama?

— Virkavalta pyörii sielläkin, Cela torjui Temen ehdotuksen ja tarjosi itse omaa vaihtoehtoaan muiden harkittavaksi.

— Nuorisotalo?

— Todella nerokas idea! Erbin nauroi. Vaikka nelikko onnistuisikin livahtamaan rakennukseen, he tuskin vanhenisivat siellä kauan. Ellei henkilökunta huomaisi haisevaa hengitystä niin muut nuoret kävisivät ilmoittamassa asiasta pelätessään oleskelupaikkansa tilapäistä sulkemista. Nautintoaineiden vaikutuksen alaisena taloon ei saanut tulla. Sääntö oli ehdoton, ja kaikki tiesivät, ettei parin päivän sulkemisuuhkaus ollut vain sananhelinää.

Kolmikon heittäessä yhä uusia ideoita näiden ryyppyjen väliset tauot kasvoivat yhä pidemmiksi. Erbin myhäili itseksensä tajuttuaan suunnitelmansa onnistuneen ja heitteli omia ehdotuksiaan muiden reposteltaviksi.

— Aut. Tuli lähtö.

Erbin sävähti vilkaistuaan Oedin osoittamaan suuntaan. Puistovahti oli huomannut juopottelevan nelikon ja oli tulossa hättämään heitä muualle. Jättiläismäinen miekkonen oli yleensä hyväntuulinen ja huumorintajuinen. Tämä ei kuitenkaan sallinut kenenkään hyppivän silmilleen työpaikallaan, joten nelikko keräsi suosiolla kimpsunsa ja kampsunsa kasaan jo ennen kuin mies ehti heidän luokseen.

— Pojat, pojat, vahtimestari heristi hymyillen sormiaan ja piti edessään seisoville, tasapainonsa kanssa kamppaileville nuorille parin lauseen pikasaarnan alkoholinkäytön vaaroista. Muutaman molemminpuolisen hyväntahtoisen herjan jälkeen

vahti hätisti ponnettomasti vastaan hangoittelevat nuoret muualle pienten lasten ulkoiluttamiseen tarkoitettusta puistikosta.

Talsittuaan päämäärättömästi eteenpäin nelikko huomasi sopivan paikan juominkiensä jatkamiseen. Kävelytieltä lähtevä polku päättyi pienelle uimarannalle, ja tähän aikaan päivästä siellä ei vielä olisi paljoa väkeä. Todennäköisesti heidät häädettäisiin jossain vaiheessa sieltäkin, mutta se oli sen ajan murhe.

Muutama paheksuva katse sai nelikon siirtymään syrjemälle. Sinänsä toruvilla tuijotuksilla ei ollut väliä, mutta rannalle saattaisi jossain vaiheessa tulla joku tuttu aikuinen, eikä kukaan halunnut ottaa riskiä siitä, että tämä kertoisi näkemästään vanhemmille.

Kazran ja Hagnan aloittaessa usein toistamansa kädenväännön Erbin Hellen huokaisi syvään ja tiesi jutun päättyvän muutaman voimainkoituksen jälkeen kaksikon väliseen painimatsiin. Hän ei moiseen osallistuisi. Muista ei olisi hänen haastajikseen. Totta kai hän voisi silloin tällöin hävitä, ja olikin useamman kerran joutunut tunnustamaan sekä Kazran että Hagnan paremmakseen, mutta kyse oli ollut lähinnä tilastotappioista ja huonosta tuurista. Tai siis huolimattomuudesta. Kokoero Temen kanssa oli sitä luokkaa, ettei tästä olisi vielä pitkään aikaan haastamaan häntä tai edes Kazraa tai Hagnaa.

Juttu meni niin kuin Erbin oli ajatellutkin. Oedin ja Celan kehuttua itseään tarpeeksi kaksikko haastoi toisensa painiin. Pahoinvoivalta näyttävään Temeen keskittynyt Erbin ei jaksanut katsella kaksikon ähellystä. Lopputuloksesta riippumatta molemmat pitäisivät itseään toista vahvempana, ja jonain päivänä nämä pyörisivät taas joko lattialla, nurmikolla tai jollain muulla pinnalla.

Kaksikon vetäessä henkeä Erbinin silmiin osui jotain kiiltävää. Poikaporukan johtaja kohottautui seisomaan, otti tarvittavat askeleet ja kumartui nostamaan löydöksensä.

— Puuttuuko jommalta kummalta kenties jotain? Hellen tiedusteli ojentaen samalla kätensä suoraksi. Kummankin pudisteltua päätään Erbin toisti kysymyksensä näyttäen kämmenellään olevaa silmää ja ojensi sen nolostuneelta näyttävälle Oedille.

— Lopettakaa se könyäminen. Tällä kertaa Oedin silmä löytyi, mutta toista kertaa moista onnea ei välttämättä ole.

Hellenin moitteet saivat Kazran mutristamaan suutaan. Luultavasti tämä oli oikeassa. Jos he olisivat Hagnan kanssa painineet vähän sivummalla, silmä olisi saattanut hukkaa paksumpaan aluskasvillisuuteen.

— Miten sinä edes onnistuit? Cela räkätti ja repesi sitten kokonaan. Toisen käytökseen harmistunut Kazra ei vaivautunut vastaamaan vaan otti pitkän huikan jo huomattavasti vajentuneesta pullosta ja tarjosi sitä näyttävästi porukan pienimmälle. Tämä vilkaisi sitä ja pudisti päätään.

— Oloni ei ole kovin hyvä.

— Olet ottanut liian vähän, pätkä, Kazra maanitteli.

— Tällaisena aurinkoisena päivänä pitää huolehtia nestehukan torjunnasta.

— Eiköhän hän ole lipittänyt jo tarpeeksi, Erbin Hellen aukaisi suunsa estääkseen Temea taipumasta toisen painostuksen alla ja ojensi kätensä ottaakseen Kazran pitelemän putelin. Päätään roikottava Teme näytti ensin tyytyvän Erbin ehdotukseen mutta nappasi sitten pullon Kazralta ja valutti suunsa täyteen sen sisältöä.

— Kauan siinä kestikin, hieman heikoksi itsensä tunteva Cela tokaisi kuunneltuaan hetken lähimmän puskan takaa kuuluvia yökkäämisen ääniä.

— Mitä muuta odotit? Teidän olisi pitänyt rajoittaa hänen juomistaan eikä tuputtaa koko ajan lisää. Teme on meistä nuorin ja pienikokoinen, ja alkoholi, varsinkin Lahin kaltainen väkevä tuote, vaikuttaa häneen enemmän kuin meihin.

— Siinä tapauksessa sinun olisi pitänyt juoda itse enemmän, Oed huomautti.

— Olen jo tarpeeksi humalassa. Minusta meidän kaikkien pitäisi pitää pieni tauko.

— Älä nyt hulluja horise, Hagna hörähti ja hamusi Kazralle palautunutta pulloa, ja saikin sen, tosin toisen ottaman kiireisen kulauksen jälkeen.

— Jos lopetamme nyt, hyvä humala menee hukkaan.

— Pakkohan meidän on tyhjentää Hagnan tuominen, Kazra tuki ystäväänsä.

— Siitä ei enää riitä toiseen humalaan. On alkoholin väärinkäyttöä lopettaa kesken kaiken. Niin kauan kuin pystyy seisomaan, pystyy juomaan.

— Siinä tapauksessa Kazra on jo osuutensa tehnyt, Erbin huomautti ja osoitti sormellaan hölmistyneen näköistä, matalalla kivellä istuvaa Celaa.

— Jalkojani väsytti jatkuva seisominen, tämä puolustautui ja kangertautui vieressä kasvaan puuhun tukeutuen pystyyn. Erbin sulki vastaukseen auenneen suunsa Temen palatessa pensaikosta. Porukan nuorimman vaatteissa oli paitsi oksien repimiä jälkiä niin myös merkkejä ulos tulleesta mahan sisällöstä.

— Pitäisikö sinun kenties harkita lopettamista tai edes taukoa? Hellen tiedusteli Temen hoippuroidessa silmät joka suuntaan harittaen Hagna Celan pitelemää pulloa kohti.

— Miksi?

— Siksi että pysyt hädin tuskin pystyssä, senkin torvi.

— Olen juonut vähemmän kuin sinä, Erbin, Teme tuhahti ja otti pitkän huikan pullon suusta. Hellenin teki mieli sanoa totuus, mutta hän jätti sen hetken harkittuaan tekemättä. Vaikka hän oli enimmäkseen vain pidellyt pulloa huulillaan, pieniä määriä alkoholia oli pakosti päätenyt hänen suuhunsa ja siitä mahaan. Humalassa hän ei ollut, mutta ei myöskään aivan selvä. Hänen ei kuitenkaan tarvitsisi pohtia, uskaltaisiko hän mennä kotiin. Muutama tunti ilman alkoholin nauttimista ja pikaruoka-annos poistaisi ylimääräiset hajut hänen hengityksestään.

Puolisen tuntia myöhemmin Lahia oli jäljellä enää neljännes alkuperäisestä määrästä, ja Erbin katseli huolestuneena nurmikolla lojuvia ystäviään. Kolmikko oli kohtalaisen komeasti tillin tallin. Temen katse ei enää kohdistunut mihinkään kunnolla, ja kaksi muuta väittelivät taas keskinäisestä paremmuudestaan. Oli vain ajan kysymys, milloin nämä aloittaisivat taas voimainkoitoksensa.

Selvin päin nämä osasivat varoa satuttamasta itseään tai toista, mutta humalassa molemmilla oli taipumusta unohtaa

tempujensa vaarat. Erbin päätti, että tällä kertaa nämä eivät harrastaisi puihin kiipeilyä tai kiviltä ja oksilta hyppelyä. Kaksikko yritti voittaa toisensa, ja selvinkin päin heidän haastetettävissään ei aina ollut järjen hiventäkään. Huppelissa ystävyksillä oli tapana ottaa aina vain suurempia riskejä, eikä Erblin aikonut olla se, joka joutuisi soittamaan ambulanssilennon jossain järkijättöisessä typeryydessä loukkaantuneelle kaverilleen.

— Tuletko vai aiotko jäädä sinne istumaan?

Ajatuksiinsa vaipunut Erbin Hellen palasi takaisin todellisuuteen ja näki taakseen silloin tällöin vilkuilevan kolmikon hoipuroivan pienen metsikön takana olevaa järveä kohti.

— Mihin te olette menossa?

— Uimaan?

— Alasti? Yleisellä rannalla? jaloillensa noussut ja muiden perään kiiruhtanut Erbin huikkasi kysymyksen esittäneelle Hagalle ja kiiruhti ystäviensä perään.

— Älyttömin ideanne tänään. Kauanko ajattelitte ehtiä uida ennen poliisien ilmestymistä?

— Menemme sitten vaatteet päällä, Hagna kohautti olkapäitään.

— Liekö ihan järkevää? Kukaan teistä ei polski erityisen hyvin.

— Mitä siitä? Ei kukaan kuitenkaan keskelle järveä mene. Riittäväksi uimataidoksi lasketaan viisikymmentä metriä.

— Kuteet niskassa maksiminne on se tai vielä vähemmän, Erbin muistutti.

— Et se sinäkään kovin paljon pidemmälle pääse.

— Huomattavasti kauemmas kuin te! Minä sentään harrastin vielä muutama vuosi sitten uimista.

— Mikset jatkanut? yllättynyt Hagna ihmetteli.

— Tylsistyin tuijottelemaan altaan pohjaa. Enkä ollut tarpeeksi kilpailuhenkinen. Suoraan sanottuna en jaksanut harjoitella yhtä paljon kuin muut, ja se näkyi tuloksissa. Seuran sisäisissä kilpailuissa olin aina viimeinen.

— Mitä vanhempasi sanoivat?

— Yrittivät vähän aikaa tsempata ja hyväksyivät sitten päätökseni. Käyn silloin tällöin uimassa omaksi huvikseni, mutta kyse

on lähinnä leppoisasta molskimisesta eikä entisenlaisesta rääkistä.

— Tietävätkö he synkästä menneisyydestäsi? Cela tiedusteli nyökäten vähän matkaa edellä meneviä Temea ja Kazraa kohti.

— Eivät. Enkä pahastu, vaikka et kertoisikaan heille. Ei entinen uimaharrastukseni mikään salaisuus ole, mutta en minä sillä yllpeile. Kilpailutulokset muistaen ei tosin ole aihettakaan, Erbin virnisti.

Kaksikon käveltyä muut kiinni Erbin jatkoi teeskentelyään muiden tyhjentäessä uhkaavasti hupenevan pullon sisältöä kurkkuihinsa. Toisten kunto oli yhtä paha kuin hän oli alun alkaen pelännytkin, ja ellei kauempana sijaitsevalla toisella, nuorison suosimalla syrjäisemmällä rannalla olisi ketään, hän saisi huolehtia hoippuroivasta kolmikosta koko illan yksinään.

- Azmar? Oletteko te hulluja? Siellä muta-altaalla eivät viihdy kuin kaiken maailman öttiäiset!
- En tarkoittanut meidän teltailevan sen rannalla vaan vähän kauempana.
- Sinä siis oikeasti haluat kiduttaa äitiä ja minua?
- Ehdottomasti, Habac Cadaqa vakuutti pojalleen.
- Ajattele, miten sinua arvostetaan, kun ilmestyt mahtavien paukamien kera ystäväiesi eteen ja kehut yöpyneesi viikon Azmarin vieressä.
- Edes Erbin ei ole tehnyt sitä, ja hän on teistä vanhin.
- Hänen vanhempansa eivät ole pakottaneet kallisarvoista lastaan kaiken maailman lentävien, kävelevien ja ryömivien verenimijöiden ja syöpäläisten saaliiksi, äiti, sydänjuuriaan myöten vanhempiansa kahjosta suunnitelmasta järkyttynyt Teme puuskahti.
- Miksi minun pitää kärsiä järkijättöisestä suunnitelmastanne? Selviän ihan hyvin kotona yksikseni poissaolonne ajan.
- Syömällä huonekaluja? Sinussa on monia hyviä puolia kultaseni. Ruuanlaittotaitosi ei kuitenkaan kuulu niihin.
- Teme mulkoili myrtyneesti äitiään. Tämän sanoissa oli ikävän paljon totuutta, mutta ääneen hän ei sitä myöntäisi.
- Voin mennä kavereideni luokse syömään?
- Huono idea. Olet meidän lapsemme, ja meidän velvollisuu-temme, ei heidän, on ruokkia sinua, kunnes pääset töihin ja ke-kenet elättämään meidät.
- Minä?
- Sinä juuri. Olemme huolehtineet sinusta neljätoista vuotta, ja pian on sinun vuorosi katsoa meidän peräämme.
- Jos kuuntelisit äitiäsi hänen yrittäessään opettaa sinulle ruu-anlaittoa, niin saattaisit oppia valmistamaan mieliruokiamme, Habac tuki vaimoan.
- En halua tehdä muonaa. Aikuisena syön aina ravintolassa.
- Siihen on vielä vuosia, Jel laski kätensä poikansa olkapäille ja katsoi tätä tämän päässä oleviin silmiin.

- Virkavalta ei taatusti kiittelisi meitä, jos jättäisimme sinut tänne yksin.
- Pakkoko heille on kertoa?
- Älä marmata, Teme, Habac huohti.
- Olet jo iso poika, ja suunnittelimme tällaista retkeä jo vuosia sitten.

- Aijaa? Miksen minä ole kuullut mitään aiemmin?
- Koska puhuimme asiasta ennen syntymääsi, Jel hymyili, taputti jälkeläisensä päätä ja poistui paikalta miehensä seuraamana näyttäen poikansa katsomaan suu auki heidän peräänsä.

Temesta hänen vanhempansa olivat idiootteja. Kukaan tervejärkinen ei menisi kahtakymmentä kilometriä lähemmäs Azmaria. Kyseistä lätäkköä oli kuvattu moniin luontodokumentteihin, ja niissä oli näytetty, millaisia hyönteisparvia siellä lenteli etsimässä ateria. Kyse ei ollut muutamasta nälkäisestä yksilöstä vaan miljoonista ahneista ja mitään pelkäämättömistä painajaisista. Hänen viimeksi katsomassaan luonto-ohjelmassa, olkoonkin että kuvauspaikka oli ollut jossain muualla, ötökät olivat peittäneet testihenkilön paljastaman käsivarren kuhisevaan massaan muutamassa minuutissa. Teme ei edes halunnut ajatella, miltä testaajan iho oli näyttänyt öttiäisten karkotuksen ja käsivarren puhdistuksen jälkeen.

Telttailu? Olivatko isä ja äiti hukanneet viimeisenkin terveen järjen hitusen? Ei kukaan nykyaikana telttaillut. Jos joku välttämättä halusi yöpyä metsässä, hän otti kannettavan mökin mukaansa. Pystytys valittuun paikkaan kävi minuutissa, eikä siihen tarvittu kuin napin painallus.

Tönö asettui automaattisesti vaakatasoon ja piti valitun lämpötilan ainakin pari viikkoa jopa kuumimmalla mahdollisella teholla. Vakiovarusteisiin kuuluva kompaktikoon energiankeräin oli paitsi insinöörityön mestarinäytös niin myös latasi käyttö sähköä talon asukkaan tai asukkaiden ruumiinlämmöstä, ulko- ja sisälämpötilan erosta, auringosta ja tuulesta ja jotkut mallit jopa sateesta. Luonnollisesti vempele pystyi käyttämään siihen kaadettavasta vedestä saatavaa vetyä polttoaineenaan.

Toisin sanoen kyse oli jonkinlaisesta perheretkeksi naamioidusta rangaistuksesta, Teme päätteli. Viime aikoina hän oli tehnyt vain yhden sääntörikkomuksen, ja se oli ollut ryyppyretki Kazran, Erbinin ja Hagnan kanssa. Vaikka vanhemmat eivät olleetkaan sanoneet mitään seuraavana aamuna, nämä olivat taatusti huomanneet poikansa olotilan ja haisevan hengityksen.

Teme tiesi pääsevänsä pois Azmarin retkeltä, jos hän asettuisi vastarintaan. Hetken harkittuaan hän päätti olla tekemättä sitä. Ensinnäkin lapsenvahdiksi, Teme irvisti kyseiselle ilmaukselle, tulisi melko varmasti äidin sisko. Nainen oli ihan mukava, mutta tämä ottaisi tehtävänsä liian kirjaimellisesti niin kuin aina ennenkin ja passittaisi vahdittavansa törkeän aikaisin iltatoimiin ja nukkumaan. Äiti myös saisi täyden raportin poikansa käyttäytymisestä, joten kieltäytyminen tädin käskyistä tietäisi ainakin muutaman päivän arestia.

Erbinille, Kazralle ja Hagnalle pitäisi ilmoittaa tulevasta retkestä. Kolmikko ei varmasti pystyisi olemaan kuittailematta asiasta, joten homma olisi luultavasti parasta tehdä heidän ertessaan lähtöä edellisenä iltana. Vaikka he olivatkin hänen ystäviään, Temella ei ollut erityistä kiinnostusta kuunnella päiväkausia keksittyjä tai todellisuuspohjaisia kauhujuttuja elävältä syödyistä flacellaaneista. Ehkä hän ei mainitsisi matkasta ennen lähtöä. Ajatus vaivihkaisesta katoamisesta tuntui oikeastaan aika hyvältä vaihtoehdolta.

Missään tapauksessa Teme ei aikonut lähteä matkaan ilman ötökkäkarkotinta ja –asua. Jälkimmäisen unohtaminen tarkoittaisi koko retken puolipakollista viettämistä teltassa. Totta kai hän voisi tulla sieltä ulos, nauttia auringonlaskusta ja palata takaisin sisään erilaisten pistävien ja purevien öttiäisten peitossa. Ajatus ei mitenkään erityisesti houkutellut. Häntä oli aiemminkin järsitty, eikä hän halunnut uudistaa kyseistä kokemusta.

Maaseudulla asumiseen verrattuna kaupungissa oleskelu tarjosi ainakin yhden hyvän puolen eli lähes kaikkien inhottavien ötököiden puuttumisen. Usein meni päiviä, ettei Teme kiinnittänyt huomiotaan mihinkään lentävään hyönteiseen. Se ei tietystikään tarkoittanut, etteikö niitä olisi löytynyt asutukses-

Kaikki tietävät, mitä tapahtui kauan sitten kaukaisessa galaksissa. Harva kuitenkin tietää, mitä vielä kauempana tapahtui, lähempänä nykyaikaa.

Kaikkien nauraman tutkijan kuolema öisessä tulipalossa oli jonkin aikaa Flacin suurin uutinen. Valtavassa roihussa tuhoutuivat paitsi kaikki naisen kehittämät laitteet ja muistiinpanot niin myös hänen käyttämänsä kemikaalit ja muut materiaalit.

Tuhansia vuosia myöhemmin kevätkierto myllersia taas Lorracdan. Tällä kertaa tilanne oli erilainen kuin aiemmin ympäri järveä tavalla tai toisella joutuneiden ja toisiaan puoleensa vetävien murusten saavutettua kriittisen massan. Lukuisten hirviöhavaintojen jälkeen armeija sai käskyn etsiä tunnistamaton ja mahdollisesti vaarallinen eläin. Pian selvisi, että niitä oli kaksi. Vähän myöhemmin niitä oli jo kolme.

Fennarin yläjuoksulla sijaitsevalle Azmarille lomalle muutaman muun perheen kanssa suunnanneilla Cadaqoilla ei ollut aavistustakaan tulevasta. Rantakalliolla kiipeilleen Temen pudottua järveen tämän ystävät saattoivat vain katsella hyisessä vedessä muutaan jumittuneen pojan taistelua elämästään ja toivoa kutsumansa avun tulevan ajoissa paikalle. Ensimmäisenä Temen luokse ehti kuitenkin himmeää valoa hehkuva olento.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi